

Αδηλες οι εξελίξεις έως τον Φεβρουάριο

Του ΣΤΑΜΟΥ ΖΟΥΛΑ

Ουδείς μπορεί να προβλέψει υπό ποιες συνθήκες η χώρα θα βαδίσει στις κάλπες, αν στις 29 Δεκεμβρίου η Βουλή δεν εκλέξει Πρόεδρο. Οι μέχρι σήμερα δημοσκοπήσεις πιθανότατα θα απολέσουν κάθε «δυναμική» πρόβλεψης του αποτελέσματος. Οι «απρόβλεπτες συνθήκες» μπορεί να προκαλέσουν ανατροπή των σημερινών δεδομένων, που έχουν διαμορφώσει το προβάδισμα του ΣΥΡΙΖΑ. Είναι εξίσου δυνατόν να τα ενδυναμώσουν και τέλος δεν αποκλείεται να διαμορφώσουν ένα αποτέλεσμα, που θα συνιστά αποδοκιμασία και για τους δύο «μονομάχους». Το τελευταίο αυτό θα επισυμβεί, με μια αναπάντεχη επιτυχία του «Ποταμιού», αλλά και την εκλογική ενίσχυση τόσο της Χ.Α. όσο και του ΚΚΕ. Ήδη οι ενδείξεις, που άγουν σε άδηλες προεκλογικές συνθήκες, είναι πασιφανείς. (Περάστια πτώση του Χρηματιστηρίου, εκτίναξη της απόδοσης των ελληνικών ομολόγων στις αγορές, διεθνείς προβλέψεις για επανεμφάνιση του ενδεχομένου εξόδου της Ελλάδος από το ευρώ κ.λπ.). Όλα αυτά, δε, συμβαίνουν μόνον με τη διαπίστωση της δυσχέρειας να συγκεντρωθούν οι 180 ψήφοι για την εκλογή Προέδρου. Αν την 29η Δεκεμβρίου επιβεβαιωθεί ότι στις αρχές Φεβρουαρίου διεξάγονται εκλογές, είναι βέβαιον πως οι αντιδράσεις όχι μόνον των αγορών αλλά και των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων

Η απατηλή έννοια της «λαϊκής κυριαρχίας».

θα διαμορφωθούν επί τη βάση του «χειρότερου ενδεχομένου». Δηλαδή, την άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία. Οι εταίροι μας είναι βέβαιον πως θα εμμένουν στη διμηννη παράταση του Μνημονίου που συναποφάσισαν με τη σημερινή κυβέρνηση, ανεξαρτήτως αν στο διάστημα αυτό αλλάξει η κυβέρνηση ή -το πιθανότερο- δεν μπορεί να σχηματισθεί πλειοψηφία υπό τον ΣΥΡΙΖΑ. Το τι θα συμβεί στο εσωτερικό κατά το διάστημα της πολιτικής αβεβαιότητας και με το ενδεχόμενο μιας παρατεταμένης ακυβερνησίας καλύτερα να το αποσιωπήσουμε, για να μη χαρακτηριστούμε κινδυνολόγοι. Αλλωστε, το προδιαγράφουν οι σημερινές ενδείξεις και το προαναγγέλλει ο ξένος Τύπος. Για μια κατάσταση χάους, που θα προσλάβει πλέον τις διαστάσεις εθνικής και όχι μόνον οικονομικής κρίσης, δεν θα φταίνε οι εταίροι μας που μας έσωσαν ήδη μια φορά. Αλλά ούτε οι «ξένοι κερδοσκόποι», στους οποίους εμείς έχουμε προσφύγει, για να επιτύχουμε, τουλάχιστον επί μια 30ετία, μια απατηλή ευημερία.

Θα φταίμε εμείς. Και δεν εννοώ μόνο τα πολιτικά μας κόμματα. Αναφέρομαι και στον «κυρίαρχο λαό». Είναι δύο παράγοντες που συλλειτουργούν. Η λαϊκή κυριαρχία, που προβλέπει το Σύνταγμα, σημαίνει την έκφραση βούλησης εκ μέρους της πλειοψηφίας. Αυτή η βούληση δεν έχει σχέση με την αντίδραση και την απόρριψη, αλλά πρέπει να συνιστά επιλογή. Για να διαμορφωθεί, όμως, η βούληση αυτή απαιτείται πλήρης και ειλικρινής ενημέρωση του ψηφοφόρου για τις προθέσεις και τα πολιτικά προγράμματα των κομμάτων. Η ασάφεια, η διχοστοασία ή -ακόμη- η απόκρυψη πολιτικών προθέσεων δεν διαμορφώνουν λαϊκή βούληση, αλλά μια στρεβλή πλειοψηφία, η οποία βασίζεται στην παραπλάνηση του ψηφοφόρου και την υποκλοπή της ψήφου του. Στις περιπτώσεις αυτές, η επίκληση της λαϊκής κυριαρχίας εκ μέρους των «νικητών» δεν αποτελεί επιβεβαίωση της έγκρισης και της ισχύος ενός πολιτικού προγράμματος. Κατά κανόνα συνιστά το άλλοθι μιας κυβερνητικής αποτυχίας, με τη μετάθεση της ευθύνης στη «λαϊκή βούληση». (Έτσι αποφάσισε ο κυρίαρχος λαός - Καλά να πάθει). Προσωπικά φοβάμαι πως τυχόν εκλογές ύστερα από ένα μήνα θα έχουν όλα τα παραπάνω συστατικά «ερμηνείας και εφαρμογής» του αποτελέσματος. Συνεπώς, εμείς οι ψηφοφόροι επωμιζόμαστε την ευθύνη των «εξελίξεων»...